

dingou hospodařiti může, jak to předpokládá VI. článek zákona ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n., pročež nejvyšší soud pro nedostatek skutkových zjištění není s to, by rozhodl ve věci samé.

Čís. 2242.

Dědickou přihlášku z posledního pořízení, jež svým obsahem je pouhým dovětkem, nutno odmítnouti. V otázce, zda jde o závěť či o dovětek, nezáleží na tom, jak zůstavitel obmyšlenou osobu pojmenoval, nýbrž na tom, zda povolal ji k celé pozůstalosti neb aspoň k poměrné její části.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, R I 103/23.)

K pozůstalosti po Václavu M-ovi přihlásil se Bohuslav M. ze závěti, Marie Š-ová, Adela V-ová a Václav J. ze zákona. P o z ů s t a l o s t n í s o u d poukázal dědice přihlásivši se ze zákona, na pořad práva, r e k u r s n í s o u d odmítl dědickou přihlášku Bohuslava V-a, čímž poukázání dědiců ze zákona na pořad práva se stalo bezpředmětným, maje za to, že zůstavitelovo poslední pořízení bylo pouhým dovětkem, nikoliv závětí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Zůstavitel v písemné poslední vůli ze dne 12. února 1920 nikomu nezůstavil celou pozůstalost neb určitou poměrnou část pozůstalosti, nýbrž pořídil jen o jednotlivých věcech, které nevyčerpávají celé zůstalé jmění. Dle §§ 532, 535, 553 obč. zák. jest toto poslední pořízení pouhým dovětkem, nikoli závětí. Tomu není na závadu, že zůstavitel Bohuslava M-a, jemuž v posledním pořízení o d k a z u j e statek č. p. 5 ve V. se všemi poli, lesem, se všemi stavbami, dobyt看, se všemi stroji, jak stojí a leží, na jiných místech nazývá d ě d i c e m, neboť, stanově, že »Bohuslav M. jest povinen vyplatiti Václavu J-ovi d ě d i č n ý díl,« po případě »doplatiti d ě d i č n ý díl Marie Š-ové«, jimž oběma zůstavitel odkázal po 135.000 Kč, vyhrazuje si »právo, změnit poslední pořízení co do odkazu nebo v celém jeho znění, totiž i co do ustanovení d ě d i c u«, a žádaje, by poslední vůle od jeho »d ě d i c ů a ostatních odkazovníku byla přesně vyplněna«, mluví zůstavitel také o jiných účastnících jako o dědicích, a dává na jevo, že jako osoba právnický nevdělaná nezná rozdíl mezi dědicem a odkazovníkem. Taktéž nevdí, že zůstavitel ukládá Bohuslavu M-ovi, by vyplatil po případě doplatil odkazy, učiněné ve prospěch Václava J-a a Marie Š-ové, poněvadž odkazem může býti obtížen nejen dědic, nýbrž i odkazovník (§ 649 obč. zák.). Kdyby měl Bohuslav M. býti pokládán za dědice ze závěti, musil by ovšem převzít také veškeré dluhy pozůstalosti (§ 531 obč. zák.). Že to bylo zůstavitelovým úmyslem, z posledního pořízení nikterak nevysvítá, a také Bohuslav M. sotva by byl s tím srozuměn. Poslední pořízení neobsahuje dle svého znění a obsahu výroku, jímž se Bohuslav M. u s t a n o v u j e dědicem, t. j. nástupcem,

do všech práv a závazků zůstavitelových, není tudíž závětí a právem proto soud rekursní, změniv usnesení prvního soudu, odmítl dědickou přihlášku Bohuslava M-a ze závětí, čímž se ovšem bezpodstatným stalo odkázání zákonných dědiců na pořad práva.

Čís. 2243.

Nepřípustnost dovolacího rekursu v otázce útrat řízení o odhadu nemovitostí za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty, pokud jde o výši útrat a určení povinnosti k jejich úhradě.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, R I 105/23.)

V řízení o odhadu nemovitosti za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty dle §u 17 nařízení vlády ze dne 23. září 1920, čís. 545 sb. z. a n., uložily oba nižší soudy navrhovateli, městskému úřadu v P., by složil k soudu poplatek znalce 30 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs navrhovatelův.

Důvody:

Dovolací rekurs, podaný městským úřadem do usnesení rekursního soudu, jest nepřipustným, ať se v tomto směru použije předpisů civilního řádu soudního, neb exekučního řádu nebo nesporného patentu, ježto dle § 528 c. ř. s., 78 ex. ř., 14 nesp. pat. rekurs do rozhodnutí soudu druhé stolice o poplatcích znalce vůbec se nepřipouští. To platí nejen, jde-li o výši poplatků, nýbrž i tehdy, je-li spornou povinnost platební. Jeť účelem dotčených ustanovení, vyloučiti naprosto právní pořad k třetí stoličce v otázce poplatku znaleckých (a útrat) jakožto otázky podružné. Je-li však dovolací rekurs nepřipustným, nelze přezkoumati správnost důvodu, z kterých rekursní soud uznal platební povinnost stěžovatelky, nýbrž nutno jej odmítnouti.

Čís. 2244.

Vrchní jednatelství pojišťovny jest pasivně legitimováno ku sporu ze smluv, jím uzavřených.

Prohlásila-li pojišťovna, že bez intervence a spolukvitování toho, komu byla pojistka zastavena, ničeho z pojistky nevyplatí, jest zastavní věřitel oprávněn, žalovati spolu s pojištěncem o vyplacení pojistky.

Pojistný peníz jest vyplatiti v Kč, byla-li smlouva uzavřena s tuzemským (Pražským) vrchním jednatelstvím cizozemské (Terstské) pojišťovny, třebas se pojištěnec byl po té odstěhoval do ciziny (Německa) a inkaso premií bylo převedeno na tamní vrchní jednatelství.

Předložení pojistky, svědčící pojistníkovi nebo jeho zákonným dědicům, není materiálně právní podmínkou výplaty pojistky.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, Rv I 435 22.)